

הבימה
התיאטרון הלאומי

פילומנה

מאת אדוארדו דה פיליפו

לימור גולדשטיין

נתן דלנר

נוסח עברי ובימוי: רוני פינקוביץ

עיצוב תפאורה: אלכסנדרה נרדי | עיצוב תלבושות: אורן דרו | מוסיקה: רן בגנו | עיצוב תנועה: שרון גלו | עיצוב תאורה: מאיר אלון
משתתפים: לימור גולדשטיין, נתן דלנר, רבקה גור, דב ריזר, רוברט הניג, הגר לישמן, שפי מרציאנו, ניר זליחובסקי, דניאל סבג, שפי אלוני

פילומנה

מאת **אדוארדו דה פיליפו**

נוסח עברי ובימוי: **רוני פינקוביץ'**
עיצוב תפאורה: **אלכסנדרה נרדי**
עיצוב תלבושות: **אורן דר**
מוסיקה: **רן בגנו**
עיצוב תנועה: **שרון גל**
עיצוב תאורה: **מאיר אלון**

המשתתפים:

פילומנה מרטורנו:

לימור גולדשטיין

דומניקו סוריאנו:

נתן דטנר

רוסאליה סולימנה,
אשת סודה של פילומנה:
רבקה גור

נוצ'לה, עורך דין/מלצר:
דב רייזר

אלפרדו אמורוסו,
משרתו של דומניקו:
רוברט הניג

דיאנה,
פילגשו של דומניקו:

הגר טישמן

בני פילומנה {
אומברטו:
שפי מרציאנו
ריקרדו:
ניר זליחובסקי
מיקלה:
דניאל סבג
לוצ'יה, משרתת:
שיפי אלוני

מנהלת הפקה: **דנה פלסר**
עוזרת במאי: **מיכל אייזיק**

**"...תפקיד התיאטרון הוא הנסיון הנואש של האדם
להכניס משמעות כלשהי לחיים..."**
אדוארדו דה פיליפו

המחזה

פילומנה, נדהמת לגלות יום אחד שבן זוגה האהוב, דומניקו סוריאנו, שגאל אותה לפני עשרים וחמש שנה מעולם בתי הבושת, מבקש עתה להתחתן עם אשה אחרת – יפה ועשירה ובעיקר צעירה יותר. פילומנה אינה מאבדת את עשתונותיה נוכח האפשרות כי תושלך לרחוב, ומביימת את גסיסתה. על "ערש דווי", היא מבקשת למות בכבוד כאשתו החוקית של דומניקו, והוא מתפתה ומתחתן אתה "לפני מותה". אך תם הטקס, היא מתאוששת באורח פלא וקמה על רגליה. כאשר מבין כי נפל ברשתה, מנסה דומניקו להשתחרר מכבלי נישואין כפויים אלה, אלא שאז מביאה פילומנה שלושה גברים צעירים ומספרת לו כי אחד מהם הוא בנם המשותף. אבל מי מהם – יידע רק אם יישא אותה לאישה באופן רשמי.

קומדיה אנושית, שנונה, חמה ותוססת על גבולות האהבה החוקית והתשוקה האסורה, מאת גדול המחזאים האיטלקיים של המאה העשרים.

הצגה ראשונה: 11 ביולי 2017, אולם רובינא | משך הצגה: שעה וארבעים, ללא הפסקה

עורכת תכניה: רות טון מנדלסון | תחקיר: רמי סמו | צילום בחזרות: ז'ראר אלון
עיצוב גרפי: נוטלסטודיו | איור כרזה: אוהד גבעתי | פרסום: פאר לין • CREATIVE

The Play

Filumena is De Filippo's best-known work and arguably his finest comedy-drama, drenched in Neapolitan atmosphere and full of entanglements at once cynical and romantic.

In the heat of late-1940s Naples, Filumena Marturano lies on her deathbed awaiting her marriage to Domenico Soriano, the man who has kept her as his mistress for twenty-seven years. But no sooner has the priest completed the ceremony than Filumena makes a miraculous recovery. As he reels in shock, Domenico discovers that this

brilliant, iron-willed woman has a few more surprises for him.

Is Filumena a simple, illiterate woman who wants to create a family for her children, or a ferine, opportunistic prostitute? Will Domenico, the selfish aged gigolo, learn to accept his responsibilities? Exploring themes of family, age and love, Filumena exemplifies De Filippo's trademark moral optimism and warmth, coupled with unflinchingly astute and humorous observation of his characters.

FILUMENA By Eduardo De Filippo **MARTURANO**

Hebrew version and directed by **Roni Pinkovitch**

Set Designed by **Alexandra Nardi**

Costumes Designed by **Oren Dar**

Music by **Ran Bagno**

Movement Designed by **Sharon Gal**

Lighting Designed by **Meir Alon**

The Cast:

Filumena Marturano: **Limor Goldstein**

Domenico Soriano: **Natan Datner**

Rosalia Solimene: **Rivka Gur**

Nucella, Attorney-at-Law/ Pasquale: **Dov Reiser**

Alfredo Amoroso: **Robert Heonig**

Diana: **Hagar Tishman**

Umberto: **Sheffi Marziano**

Riccardo: **Nir Zelichowski**

Michele: **Daniel Sabbag**

Lucia: **Shiffi Aloni**

Production Manager:

Dana Plessner

Assistant Director:

Michal Isaac

Opening: 11 July, 2017, the Rovina Theatre

Length: 1 hour and 40 minutes, with no interval

Program editor: Ruth Tonn Mendelson | Research: Rami Semo | Rehearsals Photos: Gerard Allon
Program graphic design: Nutelstudio | Poster illustrator: Ohad Givaty

אדוארדו דה פיליפו (1984 – 1900)

שחקן, מחזאי, מנהל להקה ובמאי. מקצועות אלה העשירו את הפרספקטיבה שלו ב"עשיית תיאטרון", אך במובנים רבים כפו עליו כמה בחירות: כמנהל להקה הוא הסס לעתים לוותר על הפארסה (שהקהל כה אהב) על פני המחזה הדרמטי. כמחזאי, היה אחראי על להקה שעבור שחקניה כתב (חלקם שחקנים מהשורה הראשונה). כלומר שיכול היה לדמיין מיד את התוצאה האפשרית, או שיכול היה לנצל את היתרון של

חברי הלהקה במהלך החזרות. מצד שני, משמעות הדבר היתה גם שתפקידים ראשיים לנשים היו מועטים, לאחר שאחותו עזבה את הלהקה במהלך שנות ה-50 המוקדמות. הכתיבה והבימוי אצל אדוארדו, היו כרוכים זה בזה ויצרו את פרספקטיבת היוצר שלו. ניתן לומר כי הוא הפך את תיאטרון הפארסה המקומי הדיאלקטי לתיאטרון לאומי טרגיקומי.

יליד נאפולי, היה בנו הבלתי חוקי של השחקן והמחזאי הנאפוליטני אדוארדו סקארפטה, שבלהקתו הופיע כבר כילד בן ארבע עם אחיו הצעיר פפינו ואחותו הבכורה טיטינה. בשנת 1932 הם הקימו תיאטרון בנאפולי – "תיאטרון אומוריסטיקו" (התיאטרון ההומוריסטי) שכונה "דה פיליפוס", והפך מיד להצלחה מסחררת. שלושת השחקנים-האחים, נחשבו בין הטובים בשחקני איטליה במאה ה-20. ב-1945 עזב אדוארדו את "התיאטרון ההומוריסטי", ייסד את להקתו וקבע את משכנה ב"תיאטרון סאן פרדיננדו" בנאפולי. חלק מהמחזות נכתבו באיטלקית וחלקם בנאפוליטנית, כולל מחזהו הראשון "חג המולד בקופיאלו". טיטינה אחותו השתתפה במספר רב של קומדיות אך תיזכר במיוחד ב"פילומנה" (1946) וב"מיליונרית מנאפולי" (1945). הוא כתב 50 מחזות, ביניהם: "רוחות אלה" (1946), "קולות פנימיים" (1948), "הקסם הגדול" (1948) ו"טרור מספר אחד" (1950).

מספר הצגות היו קשורות ישירות למסורות של הקומדיה דל'ארטה (מסיכות ואימפרוביזציות): "פולצ'ינלה בחיפוש אחרי האוצר בנאפולי" (1958). ב-1940 ביים את סרטו הראשון "כוכב נפל בשדה", עשר שנים לאחר מכן ביים את "המיליונרים הנאפוליטנים", יצירה ניאו-ריאליסטית וב-1951 את "פילומנה מרטורנו". המשיך ליצור סרטים המבוססים על יצירותיו הדרמטיות או על נושאים מקוריים. בהמשך ביים לטלוויזיה ארבע קומדיות של סקרפטה. מחזותיו של דה פיליפו, מציעים תמונה מלאת פיוט של החינניות והכאב, שהם ממרכיבי העולם הנאפוליטני מלא הסתירות. גם ביצירותיו שהן במפורש קומיות, הפארסה איננה אף פעם מטרה בפני עצמה אלא היא משולבת בתוך מימד חברתי רחב הרבה יותר והיא מועשרת על ידי השתתפות מורגשת בגורלן של הדמויות החיות בתוך איזון שבין טראגי וקומי, בין עצב ואירוניה.

פילומנה סיפור משפחתי

"פילומנה מרטורנו" הוא תפקיד מאתגר לשחקנית, כמו ש"המלט" הוא תפקיד מאתגר לשחקן. זהו תפקיד שאף שחקנית לא יכולה לסרב לו. המחזה "פילומנה מרטורנו" נכתב ע"י אדוארדו דה פיליפו עבור אחותו, השחקנית טיטינה דה פיליפו, אשר הופיעה בתפקיד הראשי בהפקה הראשונה בשנת 1946, בנאפולי. בערב הבכורה, קיבלה ההצגה תגובות פושרות הן מצד הביקורת והן מן הקהל. לאור התגובות, החליטה טיטינה להישמע לאינסטינקטים ולכישורי המשחק שלה ולהציג את פילומנה כפי שחשבה שהתפקיד דורש. האינסטינקטים שלה התבררו כנכונים והמחזה הפך ללהיט. ההצלחה הייתה כל כך גדולה שבמשך שנים רבות כונתה טיטינה בפי העם בשם פילומנה. בפגישה שנערכה עם האפיפיור, ביקש פיוס השני, במפתיע, לשמוע את אחד המונולוגים מההצגה. טיטינה נענתה לבקשה וביצעה עבורו את תפילת פילומנה לימדונה של הפרחים! בשנים שלאחר מכן, זכתה למעמד הזה השחקנית רגי'נה ביאנקי, שגילמה את התפקיד בגרסה הטלוויזיונית.

פילומנה 1946

האחים אדוארדו וטיטינה דה פיליפו בפילומנה 1946

פפינו, טיטינה ואדוארדו דה פיליפו - שנות השלושים לערך

נאפוליטנית שפת מחזותיו של דה פיליפו

תיאטרון ב'דיאלקט', נחשב בתקופת הפשיזם באיטליה, לנחות ולא זכה לתקצוב. הוא היה מאד פופולרי אך האפשרויות שלו לנסוע ברחבי המדינה, היו מוגבלות.

נאפוליטנית (בנאפוליטנית: Napulitano, באיטלקית: Napoletano) היא שפה רומאנית* המדוברת בעיקר במחוז קמפאניה במרכז איטליה, שבירתו היא נאפולי. אף על פי שלרוב מתייחסים לנאפוליטנית כאל ניב של האיטלקית, רוב הבלשנים רואים בה שפה בפני עצמה. לשפה זו השפעה על כל הניבים המדוברים בדרום איטליה. אוצר המילים של השפה קרוב אך אינו זהה לשפה האיטלקית. כמו האיטלקית, גם שורשי הנאפוליטנית הם בלטינית הוולגרית*, אך הנאפוליטנית מושפעת גם מהשפה האוסקית* הנכחדת, ולכן היגוייה שונה מאיטלקית במספר עיצורים. הנאפוליטנית התברכה בהיסטוריה ספרותית, מוזיקלית

ותיאטרלית. בין היוצרים הידועים בשפה: המחזאי אדוארדו דה פיליפו, המשורר סלבטורה די ג'קומו (Salvatore Di Giacomo) והסופר והשחקן טוטו (Totò, Antonio de Curtis). לנאפוליטנית אין מעמד חוקי באיטליה, והיא אינה נלמדת בבתי הספר, שכן לפי חוקת איטליה, איטלקית היא השפה הרשמית היחידה במדינה. בשנים האחרונות החלו קבוצות פוליטיות במחוז קמפאניה לקרוא להכרתה כשפת מיעוט, על מנת למנוע את הכחדתה העתידית. בשנת 2003 הוקם מסלול של לימודי השפה באוניברסיטת פדריקו השני בנאפולי.

אדוארדו נשאל לא פעם, על השימוש שלו בדיאלקט הנאפוליטני במחזותיו. תשובתו היתה תמיד ישירה ולא מתפשרת: "אני משתמש בדיאלקט כאמצעי ביטוי ולא יותר. בדיוק כפי שאני משתמש באיטלקית. התוכן של המחזה – הוא שקובע, לא המילים. תוכן חסר, משאיר אותנו עם המון קולות דוממים, ואם הם במקרה בדיאלקט, זה הופך לפולקלור, שאותו אני מתעב."

על אף שבכמה חוגים תיאטרוניים עדיין קיימת דיעה קדומה נגד הדיאלקט הנאפוליטני, אדוארדו משתמש בה באופן מובן בדיוק כפי שהוונציאנית שמשה את הקומדיות הטובות ביותר של גולדוני.

באופן בסיסי השפה היא איטלקית, אך היא מכילה שפע של מילים וביטויים, אשר אולי הם פחות אלגנטיים מטוסקנית, אך הם הרבה יותר צבעוניים ולאזניים מסויימות, הרבה יותר מלודיים. זה לא במיוחד מפתיע שאדוארדו העדיף את השימוש בדיאלקט המקומי שהוא כה הכיר. למעשה, אדוארדו מציע, ברוב מחזותיו, עירוב טבעי של איטלקית ונאפוליטנית נגישה בקלות. הצלחת מחזותיו באיטליה וגם בתרגומים זרים ברחבי העולם, מעידה על מידת האוניברסליות של אמצעי הביטוי שלו.

* קבוצת שפות מתוך משפחת השפות ההודו-אירופיות שהתפתחו מהשפה הלטינית

* שפה שדוברת בדרום חצי האי האפניני

* ניבים עממיים שונים של השפה הלטינית המדוברת

הרעיונות נולדים אצלי קודם כל בלב

"...ביסוד יצירתי עומד הקונפליקט שבין הפרט והחברה. אני רוצה לומר שהכל מתחיל, תמיד, בגירוי רגשי; תגובה לאי צדק; סלידה מצביעות, אצלי ואצל האחרים; סולידריות וסימפטיה, אנושיות כלפי אדם או קבוצת אנשים; התקוממות נגד חוקים מיושנים ואנכרוניסטיים; תדהמה נוכח אירועים, כמו מלחמות למשל, שמכניסות אנדרלמוסיה לחיי עמים וכו'.

בדרך כלל, אם לרעיון מסוים אין משמעות ותועלת מבחינה חברתית, אין לי עניין לעסוק בו. אני מודע לכך, שמה שטוב בשבילי לא תמיד טוב בשביל אחרים, אבל על עצמי הרי באתי לספור. כיוון שאת החמלה, הסלידה, האהבה, כלומר הרגשות – אנו חשים בלב. אני יכול לקבוע שהרעיונות נולדים אצלי קודם כל בלב, אחר כך בראש (במוח, בשכל), אני עובד עליהם באמצעות המחשבה ואז אני נזקק לחושים שלי. כדי להמחיש את הרעיונות, כדי שיהיו קומוניקטיביים, אני מפקיד אותם בידי הדמויות ונותן בפיהן את המילים כדי להביע את עצמן.

עיניים ואוזניים שמשו אותי מאז ומתמיד, ולא אגזים אם אומר שאני בעל חוש התבוננות בלתי נלאה, אובססיבי, שמחזיק אותי מרותק לזולתי וגורם לי להיות מוקסם כל פעם מחדש מצורת החיים של האנושות ומדרך ביטוייה. בסופו של דבר, לא כל כך קשה שלאדם יהיה רעיון כלשהו. הבעיה היא להביע אותו ולתת לו צורה. ורק בגלל שספגתי חיים של כל כך הרבה אנשים, בחמדנות ובחמלה – ניתן לי ליצור שפה, שעם כל היותה מעובדת מבחינה תיאטרלית, היא מהווה למעשה כלי ביטוי לדמויות רבות ולא רק שלי – המחבר. כל אתר, כל התרחשות, משמשים עבורי נקודת תצפית, התבוננות; אחד המקומות היותר חשובים, היה ללא ספק, בית המשפט של נאפולי. כשהייתי בן ארבע עשרה, היה לי חבר, אחיין של עורך דין, והוא שהביא אותי לראשונה לבית משפט.

קורה לפעמים שבני משפחה, או חברים מתפלאים שאני מסוגל להיות כל כך הרבה עם עצמי, למראית עין לבד ובלתי פעיל – הם לא יודעים שאני ממשיך לשוחח עם כל אותם אנשים; אני מתווכח איתם, מקשיב לבעיות שלהם, לשאיפות, לאכזבות וגם למחאות.

אבל נחזור לעצם העניין, אחרי שבא הרעיון, שאותו אני מלביש בצורה כלשהיא, מתחילה תקופה חדשה, ארוכה ומלאה פעילות. במשך חודשים, ולעיתים אפילו שנים, אני שומר בפנים את הרעיון, ואף פעם לא קרה, שהתחרטתי על שהמתנתי ולא העברתי אותו ישר לנייר. אם רעיון אינו טוב דיו, הוא דוהה לאט לאט ונעלם, והוא מפסיק להטרד אותי. אבל אם הוא טוב וראוי, הוא מבשיל במשך הזמן, משתפר ומתפתח עד להיותו מחזה, טקסט, תיאטרון, הצגה שלמה על הבמה, משוחק עד לאחרון הפרטים, בדיוק כמו שרציתי וראיתי ושמעתי אותו ולמרבה הצער, לא אשמע עוד מהרגע שהוא הופך להיות מציאות תיאטרלית. ברגע שאני כותב את המילה "סוף" אני חש סלידה עמוקה לכל ערימת הנייר, המצפה בקוצר רוח - להגיע לקהל. כל עוד אני נושא בתוכי את המחזה ואני הצופה המאושר, הראשון, הבלעדי - אני משתדל שכל הפעילויות היצירתיות שלי תעזרנה זו לזו, מבלי שתהיה עדיפות לאחת מהן. ואז מחזאי, שחקן ובמאי - משתפים פעולה, מופעלים כולם על ידי אותו רצון חזק לתרום להצגה את הטוב ביותר מעצמם. רק כאשר ההתחלה והסוף של העלילה נהירים לי, ואני כבר מכיר בשלימות את הסודות והרזים של כל דמות ודמות, גם שולית, רק אז אני מתחיל לכתוב. את הרגע הזה אני דוחה, עד כמה שאפשר, כי אני מודע לאחריות המוטלת עלי ואני יודע על כמה קשיים אצטרך להתגבר כדי להישאר נאמן לרעיון הראשוני מבלי שארשה לעצמי להתפתות וללכת שבי אחר גחמות של הדמיון. אבל ברגע שישבתי לשולחן ומילאתי את הדף הראשון, אני עובד בפרץ ובהתלהבות, כאילו שאני מכתוב לעצמי.

הסיפור על דרך העבודה שלי מסתיים עם המילה "סוף", הנכתבת בעמוד האחרון. אחר כך מתחיל סיפור העבודה שאנחנו עושים יחד - השחקנים, ואתם הקהל. כי אני רוצה שתדעו שלא רק אני משחק, גם אתם. כבר ברגע שאני כותב, אני לוקח בחשבון - אתכם - הקהל. אם במחזה מסויים יש למשל, שתיים, חמש, שמונה דמויות, התשיעית לגבי, היא - הקהל, המקהלה לה אני נותן את החשיבות המירבית. כי הקהל, בסופו של דבר, נותן לי את התשובות האמתיות לכל אותם סימני שאלה שלי".

מתוך הקדמה מאת קרלו ארדיטי, לקובץ מחזותיו של אדוארדו דה פיליפו, 1973 תרגום מאיטלקית: חנה חט

“אינטרפרטציה”

כאשר מנהלי הבימה אודליה פרידמן ומשה קפטן, פנו אלי והציעו לי לביים את המחזה “פילומנה” מאת אדוארדו דה פיליפו, סירבתי.

אמנם הליהוק היה מפתה, אבל כבר ביימתי את המחזה בשנת 2005 בתיאטרון בית ליסין וההצגה זכתה להצלחה גדולה. זו הייתה קומדיה מצחיקה מאד, אנרגטית, מלאת המצאות קומיות עם יונה אליאן-קשת וששון גבאי.

מעולם לא ביימתי אותו מחזה פעמיים, אף שהדבר הוצע לי בעבר.

הרגשתי שמיציתי את המפגש שלי עם הסיפור, הדמויות וכל מה שיש למחזה להציע. אין לי יותר מה לחדש וגם למחזה אין מה לחדש לי. מה גם שההצגה הצליחה כל כך. בשביל מה להסתכן?

בכל זאת נעתרתי לבקשה לקרוא שוב את המחזה, אולי אמלך בדעתי וכו'. כיוון שבכל זאת מדובר בקומדיה נדירה שכתובה בדיוק מושלם וכל כולה לב וחום אנושי, לא הייתה בכך משום הקרבה הרואית. ישבתי לקרוא.

מה גדולה הייתה הפתעתי כשהטקסט שלפני נראה לי שונה לגמרי מההצגה שביימתי לפני שתיים עשרה שנים.

הדבר הראשון שבלט בקריאה החדשה היה, שהגיבורים אינם צעירים שמחפשים תעלולים ומעשי משובה אלא אנשים בני גילי. לפני שתיים עשרה שנים העובדה הזאת לא ממש נגעה לליבי. התייחסתי למעשיהן של הדמויות יותר מאשר לגילן.

האלמנט השני שבלט לעיני היה הצד החברתי הנועז והמתקדם שמאפיין את הדמות הראשית. פתאום נצטיירה לי פילומנה כלוחמת פמיניסטית, כדמות מופת של מאבק מעמדי וכמעט כגיבורה טרגית. יש נקודות השקה רבות בינה לבין גיבורה אחרת, צעירה ממנה בהרבה, הלא היא אנטיגונה של סופוקלס. שתיהן נקרעות בין צו המצפון לבין צו השליט. אנטיגונה מחליטה לקבור את אחיה למרות האיסור, שמטיל המלך קריאון, כי זהו רצון האלים. פילומנה מחליטה ללדת את ילדה למרות שיודעת שדומניקו,

הגבר השולט בחייה, יאמר לה להיפטר ממנו. אך היא נשמעת לקול המדונה שאמרה לה: "ילד זה ילד". התחלתי לגלות ענין באספקטים הללו שבהפקה הקודמת פחות שמתי עליהם דגש. התברר לי שהמחזאי דה פיליפו, שהיה גם שחקן תיאטרון ופילוסוף, ניסה לגעת, דרך הקומדיה הזאת, בסוגיה חברתית אקטואלית שחוללה סערה באיטליה של שנות ה-50. המחזה נכתב זמן קצר אחרי שילדים לא חוקיים בכלל זכו להכרה ממסדית. ועדיין מעמדם היה נחות והם סבלו מאפליות והתנכלויות בוטות ואכזריות.

פילומנה, שחלומה הגדול הוא לשמור על משפחתה ועל הילדים שילדה בסתר, מוכנה לשעבד את חייה לגבר מנצל, על מנת לקיים את ילדיה. היא רוקמת תוכנית פעולה ארוכת שנים: יום אחד יהיה לילדים האלה שם משפחה אחד. הם יזכו להכרה ולכבוד! היצר האימהי של פילומנה, הזונה שראתה אימהות אחרות נפטרות מעובריהן, נשען על האמונה העמוקה והקדושה שלה, שכל הילדים בעולם צריכים להיות שווים, בלי קשר למוצאם.

הקריאה החדשה במחזה שינתה את דעתי מקצה לקצה. ניגשתי לעבודה משולהב וגדוש ברעיונות ובאמון מחדש. "פילומנה" הפך למחזה שלא ביימתי. יתרה מזאת - למחזה שלא ממש הכרתי. מחזה עם תחביר חדש. נקודת המוצא לעבודה הייתה שונה וחדשה לגמרי.

הטקסט כמובן לא השתנה. אני הוא זה שהשתנה. התבגרתי בשנים עשרה שנה. הביוגרפיה הפרטית שלי הובילה אותי למקומות אחרים מאלו שהייתי בהם אז. הנושאים שמעסיקים אותי שונים. גיטי לבני אדם ולחיים אינה זו שהייתה בשנים ההן.

וכך נולדה לה גישה חדשה, פרשנות אחרת, "אינטרפרטציה". לא כתוצאה של החלטה, אפילו לא חשיבה מחודשת או גילוי אינטלקטואלי. זוהי גישה הנובעת ישירות ממצאויות חיי. מהמפגש בין אותו מחזה ל-לא אותו בן אדם.

כפי שנאמר: "המפרש את השיר, את עצמו הוא מפרש".

רוני פינקוביץ', 11.6.2017

על מסך הקולנוע

בשנת 1951 ביים דה פיליפו גרסה קולנועית בה גילם את דומיניקו לצד אחותו טיטינה. ב-1962 צולמה גרסה טלוויזיונית ראשונה בכיכובה של רג'ינה ביאנקי, אף היא בבימויו דה פיליפו. שנתיים לאחר מכן, ביים ויטוריו דה סיקה גרסה קולנועית משלו תחת השם Matrimonio all'italiana (נישואים נוסח איטליה), בהשתתפות סופיה לורן ומרצ'לו מסטרויאני. בין השנים 1994 – 2010 צולמו שלוש הפקות טלוויזיוניות נוספות.

מבוסס על הכתבה *maternal tiger, libidinous mice* מאת ג'ון יוסטון, שפורסמה ב"ניו יורק מגזין", 25.02.1980.

כרזת הגרסה הקולנועית בהשתתפות האחים דה פיליפו 1951

כרזת הגרסה הקולנועית בהשתתפות האחים דה פיליפו 1951

הגרסה הטלוויזיונית עם רג'ינה ביאנקי 1962

נישואים נוסח איטליה 1964

דפנה גורן / אילוסטרציה

חדש!
מבחר מסלולים
בהתאמה אישית

בית חדש. התחלות חדשות.

זה הזמן להתעורר בכל בוקר בבית מאיר פנים ומשפחתי, עשיר בתוכן, להצטרף לקהילה איכותית, עם אנשים כמוכם. לחיות את החיים במלואם. רשת עד 120 מזמינה אתכם ליהנות מחיי חברה ותרבות עשירים, מכל מה שעושה את החיים למלאים ומרגשים: טיולים, חוגים, הרצאות וסרטים, מסעדה, בריכה וחדר כושר. נשמח להכיר אתכם, לספר לכם יותר.

רשת בתי מגורים
מלאי תוכן

***6120**

עד 120 - רשת בתי מגורים לגיל השלישי *6120 | www.ad-120.co.il
הבית בראשון לציון • הבית בהוד השרון • הבית בתל אביב • בקרוב - הבית במודיעין

למצוא את הדמות

אנו נמצאים בעיצומן של החזרות על "פילומנה". ישנם שחקנים שלא אוהבים חזרות. אני נורא אוהבת לעשות חזרות. נתן [דטנר] למשל, הוא כבר ממש מחכה למפגש עם הקהל. אני, לעומת זאת, מרגישה בתוך הרפתקה. כאילו שאני בחוץ לארץ, במסע לגילוי תרבות ונופים חדשים, עם תרמיל על הגב, מנסה למצוא את דרכי בלי waze ומפות. לא ראיתי אף אחת מההפקות של "פילומנה". קראתי את המחזה לפני שנים רבות כסטודנטית. זכרתי שזה תפקיד נפלא, וכשקראתי אותו שוב, לקראת הפגישה הראשונה בחדר החזרות, הבנתי שמצפה לי מסע מרתק של פיענוח, של גילוף וגישור ביני

לבינה, עד להתכה שלה בתוכי. הדבר הראשון שאני עושה, זה רושמת לי בדף האחרון במחזה, את כל האינפורמציה שהמחזאי כתב עליה, על פילומנה, ודרך כל מה שהיא אומרת, או דרך מה שהדמויות האחרות אומרות עליה. קצת כמו בלש שרושם בפנקסו נתונים. ואז אני מסתכלת על מה שכתבתי ובודקת אם יש מישהי שאני מכירה, שיש בה משהו מהנתונים האלה ובמקביל, מנסה למצוא כמה שיותר חיבורים בתוכי. למה הכוונה? הרי אין קשר בין הביוגרפיה של פילומנה [תודה לאל] לשלי. לא גדלתי רעבה ובעוני, לא הייתי זונה, לא הציל אותי גבר עם ממון וכן הלאה. אבל כן, יש זיכרונות וסיפורים משפחתיים שאני יכולה לקחת ולהעצים בתוכי. הזיכרונות של אבי משכונת נורדיה שלימים צמח עליה הדיזינגוף סנטר, והסיפורים שלו על תנאי המחיה ועל הקושי. שכונת הרכבת, שלא הפכה לשום דבר, ונשארה שכונת צריפים עניה ונחשלת, בה גרה אחות סבתי, שם ביליתי שעות קסומות בילדותי, אצל דודתי. סבתי השנייה, שהיתה סופקת ידיה תוך כדי "אדיו סנטו, אדיו סנטו" והסיפורים של אמי על התקופה בה נאלצו לארח, בצו ממשלתי, חיילים בבית הקטן שלהם ביד אליהו [שם גדלתי בילדותי] וכמה היה צפוף לגדול כך. כל בדל כזה שבמשהו מתחבר לי לניחוח של ההצגה, אני אוצרת ומעצימה בתוכי. השלב הבא הוא החיבור הרגשי עם הכאב של פילומנה והאנרגיה שלה, כאישה בעולם גברי, נטולת זכויות ומעמד. ופה אני מתחברת לפמיניסטית שבתוכי ולסיפורים הפרטיים שלי, על גברים שאכזבו אותי והכאיבו לי בחיי [לכל אישה יש לפחות אחד כזה...]

וגם לילדי הפרטיים, שגרים עמוק בליבי, גם אותם אני שולפת מתוכי, כאשר פילומנה מדברת על משפחה ועל ילדיה. ויש כמוכן את החגיגה שבעבודה המשותפת עם קבוצה של אנשים מוכשרים, בהובלתו של רוני פינקוביץ, שזו לי הפעם הראשונה לעבוד איתו וכולי תקווה, שלא האחרונה, ויש את נתן כמוכן, שכל כך קל להיות מאוהבת בו על הבמה, במקרה הזה, אני כשחקנית, לא צריכה לדמיין אף אחד אחר. לקראת המפגש אתכם, אני בטח נורא אתרגש [זה לא עובר לעולם] ואני מתפללת שתהינן, לפחות כמונו.

לימור גולדשטיין, חדר חזרות 14.6.2017

בין תל אביב לנאפולי על המוסיקה בהצגה

המפגש עם המחזה הוא קודם כל, מפגש עם התרבות האיטלקית ובעיקר עם התרבות הנאפוליטנית.

שני מלחינים איטלקיים מלווים את עבודתי שנים: האחד הוא נינו רוטה שהלחין את המוסיקה לסרטי של פליני או שבעצם ההיפך הוא הנכון, הסרטים צולמו לצילי נעימותיו, שחלקן הולחנו לפני שצולמו הסרטים, והשני הוא רנטו קורסונה, שלרבים מאיתנו יצירותיו מוכרות יותר משמו, בזכות "הגשש החיזור". לצד שני המלחינים האיטלקים הנוודעים, יצא, שבחמש השנים האחרונות אני נמצא בנאפולי המסחררת לתקופות של כמה שבועות, לצורך עבודה בתיאטרון העירוני של העיר. הניחוחות של העיר, הקצב שלה, הצבעוניות והקוטביות, הטעמים והריחות - כבר הפכו להיות חלק ממני.

המלחינים המוזכרים והעיר נאפולי בכבודה ובעצמה, ליוו אותי בתהליך היצירה והפכו לתמהיל שהוא המוזיקה המלווה את ההצגה. החלק המשמעותי של המוסיקה בהצגה הוא במעברים. המעברים משרתים גם כמעבר זמן וגם במהלך שינוי תפאורה על הבמה. הבחירה לתת לקטעי מעבר אלה, ניחוח "נינו רוטאי" נבעה מהצורך לצקת צבע הומוריסטי אך לא קומי מידי, מעט רומנטי ופותח לב.

לצד המעברים ישנה המוסיקה שמלווה את הרגעים הרומנטיים או את רגעי ההבטחה. הסגנון הנאפוליטני נשמע היטב ברגעים אלו. הרומאנסות והשירים הנאפוליטנים מאוד מזוהים וסגנונם בהחלט התאים לרגעים ספציפיים אלה.

רן בגנו, חדר החזרות, יוני 2017

פילומנה מרטורנו כראי התקופה

"בכל הנוגע לסיטואציות ולדמויות, דבר לא הומצא בתיאטרון. אלה הטוענים שהמציאו, הם שקרנים, הרבנים ויהירים. כמובן שהמסורת צריכה לצעוד יד ביד עם שיקוף המציאות, אחרת המעלה היחידה של 'הקומדיה דל'ארטה' היתה ונשארה הבידור וההצחקה המלאכותית" (אדוארדו דה פיליפו)

דה פיליפו פרסם את מחזותיו בשני כרכים: המחזות שנכתבו לפני המלחמה (Cantata dei Giorni pari) ואלה שנכתבו אחריה (Cantata dei Giorni dispari). ההבדל בין שני הכרכים ניכר כבר בכותרת שלהם: "המחזות של הימים הזוגיים" ו"המחזות של הימים הלא זוגיים". הראשונים, מייצגים מבט חיובי על החיים ועל יחסי אנוש. אלה מחזות שההומור והקומיות בולטים בהם. בשונה, "המחזות של הימים הלא זוגיים", מייצגים תקופה מצולקת ממלחמה, כשהמשפחה המסורתית וערכי המוסר התנפצו. "נאפולי מיליונריה!" היא דוגמא מצויינת לטיפוס זה של מחזות.

כמובן, שעם חלוף השנים, החברה שוב השתנתה ועברה במהירות מחברה שברובה מכוונת משפחה המאפיינת את שנות ה-50, לחברה ליברלית ומרדנית יותר בשנות ה-60 וה-70. המחזות שנכתבו מסוף שנות ה-50, משקפים את העיסוק והחרדה של חברה המתקדמת לקראת התנהגות פחות מגבילה ומוסרנית כשהורים הולכים ומאבדים את מקומם המרכזי בתוך המשפחה, והנשים תובעות את החופש שלהן. המחזות של דה פיליפו הם מדד עוצמתי לשינויים החברתיים הבלתי הפיכים הללו. בחקירת המורכבות של החברה בת זמננו, בחר המחזאי ביחידה המשפחתית כנקודת תצפית, אך הייצוגים שלה משתנים מאד כשאנו נעים מהמחזות של טרום המלחמה לאלה שנכתבו אחריה. באחרונים, תיאור המשפחה הוא הרבה יותר מפוכח ואפילו שלילי לפעמים. האימאג' של המשפחה האיטלקית וזו הדרומית בעיקר, המבוססת על קשרי דם חזקים ועל דמות אם מיתית, נבחן מקרוב. במחזות אלה, אין משפחה אידיאלית, כי אם משק-בית סוער כשמערכות יחסים נבחנות חדשות לבקרים ע"י אופורטוניזם. כאשר חיי נישואים מתפרקים לעתים קרובות וכאשר התפקידים המסורתיים של אמו ואב עומדים בסימן שאלה.

למרות זאת, יש תחושה של חרטה על אובדן "העולם הישן" ודמויות רבות מנסות בכל מחיר, לבנות מחדש את יחידת המשפחה, לעתים בהחליפן את המשפחה המסורתית במשפחה חליפית. כשאפילו הניסיון לבנות משפחה אלטרנטיבית נכשל, רבות מהדמויות של דה פיליפו, פורשות מן העולם בכך שהן מסרבות לדבר ועוברות לחיות בעולם של דממה והסתגרות, שזה תמיד צעד אחד לפני מוות. במחזות "נאפולי מיליונריה!" ו"פילומנה מרטורנו", עוסק אדוארדו בטבע הבעייתי של המשפחה ע"י העמדת שתי דמויות נשים מופתיות, בחזית. שתיהן מיוחדות במינן ברפרטואר הנשי של דה פיליפו ושתייהן מהוות שלב חשוב בהתפתחות הדמות הנשית בעבודתו.

פילומנה לא מכירה את החוק המקובל, אך היא מבינה את החוקים שלה עצמה ולפיהם היא פועלת. שפתה ישירה ופשוטה והיא האשמה גלויה לשפה הרשמית בה משתמש עוה"ד, ששפתו היא מכשיר של כוח והפחדה. על אף הבדלי המעמד ובורותה, לכאורה, היא מבינה את המנטליות הבורגנית של דומניקו על בוריה: היא מבחינה בשביעות הרצון, ביהירות, בתחושת הסטטוס וחשוב יותר – בכל נקודות החולשה שלה. על כן היא יודעת היכן היא יכולה להכות כדי לקבל אפקט מקסימלי ושהדרך הקלה ביותר להגיע אל דומניקו, היא באמצעות האבהות ובמיוחד בכל הנוגע לבנים. כתוצאה מכך, היא מפתה את דומניקו להיות אבא, דבר שיתן לו סטטוס חדש ומכובדות, אך ברגע שהוא מתחיל להנות מטעם האבהות, היא גוזלת אותה ממנו בכך שאינה מגלה לו מי מהבנים הוא בנו.

היא מונעת ממנו את האבהות על ילד אחד כדי לא לתת עדיפות לקשר דם, בעודה נחושה להילחם נגד הסטיגמה של "ילדים לא חוקיים" ורוצה שיתייחסו לכל בניה כאל שווים, באומרה: "ילדים הם ילדים". על אף חיייה רצופי ההקרבה ומעמדה השולי, פילומנה למדה לשחק את משחק הבורגנות, אותו מעמד שהיא כה בזה לו, אך הוא היחיד שיכול לספק לה ולילדיה בטחון כלכלי, סטטוס וכבוד. רק ע"י הסכמתה להיות חלק מהעולם הבורגני, היא יכולה סוף סוף, להשיג הכרה חברתית ולשחרר את בניה מהסטיגמה של היותם "לא חוקיים" – היא תעניק להם את השם סוריאנו.

מבקרים רבים ראו ביצירה זו את הניצחון הסופי של אימהות ופרשו את המחזה כ"תמצית של האם".

נסים עזיקרי ושמעון כהן בחברת המחזאי אדוארדו דה פיליפו

בשנת 1981, נסים עזיקרי ז"ל ואני השתתפנו בהצגה "פילומנה" מאת אדוארדו דה פיליפו, בבימוי מיקי גורביץ'. נסים שיחק את דומניקו סוריאנו, ואני את מיקלה, הבן השרברב של פילומנה, שאותה גילמה ליא קניג באופן נפלא. בקיץ אותה שנה, יצאנו עם נשותינו, לטיול ברומא. עוד בארץ, חשבנו שיהיה נחמד לפגוש את המחזאי האיטלקי הנועד, שהיה אז בשנות ה-90 לחייו ובקשנו מנספח התרבות הישראלי ברומא לסדר לנו פגישה אתו.

התשובה הראשונה נענתה בסירוב מוחלט, אך לכשנדע לו שמדובר בשני שחקנים מישראל שמשחקים בהצגה "פילומנה", קבלנו מועד ושעה והתייצבנו בביתו הצנוע ב"פיאצה נאבונה" ברומא. הפגישה שתוכננה לרבע שעה, התמשכה לשעתיים. זו היתה אחת השיחות הכי נחמדות ולבביות שיצא לי להשתתף בהן. החום, אהבת השחקן, ההתרגשות של אדוארדו כלפינו, היתה חמה וחברית ביותר. הוא כל כך שמח לפגוש

שחקנים: "תמיד שולחים אלי עיתונאים. הם שואלים אותן שאלות, אני עונה אותן תשובות וכל פעם כתוב משהו אחר בסוף" אמר. הוא סיפר לנו איך כתב את המחזה עבור אחותו טיטינה, הוא גם גילה לנו מי לדעתו הוא הבן האמיתי של דומניקו, אבל ביקש שנשמור זאת בסוד. באותה שנה הוא זכה בפרס המחזאי הפופולרי ביותר באיטליה. שלושה חודשים לאחר מכן הוא נפטר. אנחנו המשכנו לרוץ עם ההצגה עוד שנה וחצי, לפחות, ועד היום אני נוצר את זכר הפגישה המיוחדת הזו ואת התמונות שנשארו לי ממנה.

שמעון כהן, 18.6.2017

הפקות קודמות

1960 - תיאטרון "אוהל" (תחת השם "הידועה בצבור")

תרגום: מרים ברנשטיין-כהן | בימוי: יוסף שן
משתתפים: פילומנה מרטורנו: עדנה פלדל
דומניקו סוריאנו: מאיר מרגלית
אלפרדו אמורוסו: בצלאל לונדון | רוסאליה סולימנה: חיה שרון
דיאנה: יהודית אמיר | לוצ'יה: עליזה כהן | אומברטו: אילן דר
ריקרדו: אברהם דוד | מיקלה: שלמה פז | נוצ'לה: נתן מיילר

כרזת ההצגה,
תיאטרון אוהל 1960

1969 - תיאטרון "הקאמרי"

תרגום: עדה בן-נחום | בימוי: ליאונרד שך
משתתפים: פילומנה מרטורנו: רחל מרכוס
דומניקו סוריאנו: אברהם בן יוסף | אלפרדו אמורוסו: ניסן יתיר
רוסאליה סולימנה: מרים ברנשטיין-כהן | דיאנה: אביבה מרקס
לוצ'יה: יעל אביב | אומברטו: עופר גורביץ
ריקרדו: אריה יצחק | מיקלה: שלמה פז | נוצ'לה: יוסף כרמון

אברהם בן יוסף ורחל מרכוס,
תיאטרון הקאמרי 1969

1981 - תיאטרון "הבימה"

תרגום ובימוי: מיכאל גורביץ'
משתתפים: פילומנה מרטורנו: ליא קניג
דומניקו סוריאנו: נסים עזיקרי | אלפרדו אמורוסו: מישא נתן
רוסאליה סולימנה: עדה טל | דיאנה: טובה ורדי
לוצ'יה: יעל עמית | אומברטו: אלדד כהן
ריקרדו: שמואל וילוז'ני | מיקלה: שמעון כהן
נוצ'לה: מוסקו אלקלעי

ליא קניג ונסים עזיקרי, תיאטרון הבימה 1981

1993 - תיאטרון בית ליסין

תרגום: מיכאל גורביץ' | בימוי: איציק ויינגרטן
משתתפים: פילומנה מרטורנו: יונה אליאן
דומניקו סוריאנו: ששון גבאי | אלפרדו אמורוסו: הוגו ירדן
רוסאליה סולימנה: דבורה קידר | דיאנה: יולי הרגיל
לוצ'יה: דנה שרייר | אומברטו: נבו קמחי
ריקרדו: אבי שמר | מיקלה: יוסי סיקוראל | נוצ'לה: נסים זוהר

יונה אליאן וששון גבאי, תיאטרון בית ליסין 1993

2005 - תיאטרון בית ליסין

תרגום: שלומי מושקוביץ' | בימוי: רוני פינקוביץ'
משתתפים: פילומנה מרטורנו: יונה אליאן
דומניקו סוריאנו: ששון גבאי
אלפרדו אמורוסו: אברהם סלקטר
רוסאליה סולימנה: זהרירה חריפאי | דיאנה: יולי הרגיל
לוצ'יה: מיכל אטלס-קצירי | אומברטו: צחי גליק
ריקרדו: מורדי גרשון | מיקלה: יניב לוי | נוצ'לה: רפי תבור

יונה אליאן וששון גבאי, תיאטרון בית ליסין 2005

רוני פינקוביץ' (נוסח עברי ובימוי)

שימש כמנהל אמנותי בתיאטרון חיפה 1997 – 2000, כבמאי בית בתיאטרון הבימה 1991 – 1994 ובתיאטרון חיפה 1995–1996. כיום מנהל אמנותי של תיאטרון המדיטק חולון. כתב וביים את המחזות: "פרודו" בתיאטרון הבטון, "לילות הדבש והאימה" בתיאטרון הבימה, "מעקב באפילה" בתיאטרון באר שבע, "פירוק" בתיאטרון חיפה, "תה" בתיאטרון בית ליסין. השתתף כשחקן בסרטי קולנוע ותוכניות טלוויזיה. זוכה פרס הבימוי בפסטיבל עכו, 1990 ופרס הבימוי ע"ש יוסף מילוא, 2003. בין ההצגות שביים: בת. בית ליסין: "סילביה", "טוב", "מה עושים עם ג'ני?", "אבודים ביונקרס", "זהות", "פילומנה", "קפה ערבה", "תה", "אהבת חיי", "סופ"ש עם תום", "האגם המזוהב", "אקווס", "תנאים של חיבה", "פרינסס מריל", "אהבה זה לא הכל", "מלאכת החיים", "שבטים", "לחנך את ריטה", "האבא" (הצגת השנה – פרס התיאטרון, 2015). בת. הבימה: "רעל ותחרה", "קרוב של שחור וכלבים", "תעלולי סקפן", "יומנה של אנה פרנק", "אהבים את אופל", "מותו של סוכן", "הצמה של אבא". בת. הקאמרי: "עץ לי גוך לי" (זוכה פרס "המחזמר של השנה" – פרס התיאטרון, 2002). "הגיל הנכון לאהבה", "איחש פישר". בת. חיפה: "הלילה ה-12", "להיות או לא להיות", "השקרן", "מלאכים באמריקה". באופרה הישראלית ומדיטק חולון: "מקס ומוריץ". בת. המדיטק: "נחמן", "צפרדי וקרפד" (הצגת השנה – פרס בתיאטרון לילדים), "יותם ויעלי" (הצגת השנה – פרס התיאטרון לילדים), "אריה הספרייה", "מופע זוגי", "חתול תעלול", "רשת בטחון".

אלכסנדרה נרדי (עיצוב תפאורה)

ילדת רומא, עלתה ארצה בגיל 18. בוגרת החוג לעיצוב תפאורה באוניברסיטת תל-אביב. בין עבודותיה בתיאטרון: "סיפור אהבה בשלושה פרקים", "מה עושים עם ג'ני", "משפחה עליוזה", "פאניקה", "מריל'ה אפרת", "אם הבית", "ערי מדבר אחרות", "שרי מלחמה", "מלכת היופי של לינאן", "קוויאר ועדשים", "רומנטיקה", "בגידה", "חתונה מושלמת", "העז, או מי זאת סילביה?" (ת. הבימה). "זאבים", "רישיון לחיים", "פופר", "משרתם של שני אדונים" (ת. הקאמרי). "חשמלית ושמה תשוקה" (ת. בית ליסין). "שירה" (ת. באר-שבע). "איזון עדין", "בעלת הארמון", "ירח אלבמה", "כוונות טובות" (אנסמבל תיאטרון הרצליה). "המסיבה של אביגיל" (הסטודיו של יורם לינשטיין). "היפה והחיה" (ת. הספרייה), "אדיפוס המלך" (פסטיבל עכו). "סאדקו" (ת. צוותא). עבדה עבור המשרד "הראל מעצבים", שם תכננה ועיצבה חלק ניכר ממוזיאון "יד ושם" החדש.

און דר (עיצוב תלבושות)

בוגר לימודי צילום ואמנות, סטייליסט ומעצב תלבושות לסרטים, טלוויזיה ופרסומות. בתיאטרון: בת. הבימה: "החותנת", "משוגעת", "לרקוד ולעוף", "גיבורים", "החולה ההודי", "חיזור גורלי". בת. בית ליסין: "היורשת", "מי מפחד מווירג'יניה וולף", "דולפינים", "תה", "האגם המזוהב", "סופ"ש עם תום", "החולה ההודי", "אהבה זה לא הכל", "היופי כן קובע", "כטוב בעיניכם", "האמת", "מדליה להארי", "שבטים", "סיפור ישן", "לחנך את ריטה", "עקר בית", "האבא", "הזוג המוזר". בת. חיפה: "בנות עובדות", "ההודו של מנש", "כולם היו בני", "משהו למות בשבילו", "אמנות", "גזע". בת. הקאמרי: "לילה לא שקט", "יום במותה של ג'ו", "ציפור שחורה", "פרק ב", "קיוז", "האסיר בקומה ה-14", "נשוי במנוסה", "כטוב בעיניכם", "פשוט לאהוב". בת. הספרייה: "מלחמת טריה לא תפרוץ", "עקומים", "הלילה הקצר ביותר", "ענבי זעם". בת. באר שבע: "איך למדתי לנהוג", "לא כולל שינה", "מהומה רבה", "הרוזן ממונטה כריסטו" (על עבודתו זו היה מועמד לפרס התיאטרון על עיצוב תלבושות), "פרק ב'", "רוחות". באופרה הישראלית: "מעגנון עד ליון". בקולנוע: "הבועה", פרויקט וידאו דאנס ("בת שבע"). בטלוויזיה: "על קצות האצבעות". בין עבודותיו בפרסום: "קסטרו", "פלאפון", "בנק לאומי", "אורנג'", "גוטקס", "סופרפארם". כמו כן, עבד עבור חברות מסחריות ופרויקטים בסין, רוסיה ותורכיה.

רן בגנו (מוסיקה)

משנת 1987 עוסק במגוון רחב של מוסיקה ובשנים האחרונות מנהלה המוסיקלי של להקת המחול "ורטיגו" בהנהלת נועה ורטהיים. זוכה פרס "אופיר", "זוכה פרס חג'ג", 2013 על עבודתו בסרט "פלסטלינה". זוכה פרס הפסקול הטוב לשנת 2011 ו-2014 על המוזיקה לסדרה "פלפלים צהובים". זוכה פרס האקדמיה לסרטים דוקומנטריים, 2007 על הפסקול לסרט "מרגל השמפניה". היה מועמד לפרס התאטרון האיטלקי בשנים 2013, 2015, 2016.

שרון גל (תנועה)

כוריאוגרפית ומורה למחול. בוגרת מצטיינת במסלול למחול ב"סמינר הקיבוצים" (2008). כוריאוגרפית קבוצת צעירי הבימה בניהולו של שי פיטובסקי (2009-2014). בין עבודותיה: בסמינר הקיבוצים: "ביאטריציה" (בשיתוף צוותא), "מגירות". בת. הבימה: "החוטם" (זוכת פרס התיאטרון לשנת 2009 בכוריאוגרפיה על עבודה זו), "מסייה דה פורסוניאק", "ארץ חדשה" "השבועה", "המאהב", "הקמצן", "אלוהים מחכה בתחנה", "חיזור גורלי", "אבא גוריו", "נעצר בחצות", "מה עושים עם ג'ני?", "מוטרפים מאהבה", "פליישר", "סיפור פשוט", "הצמה של אבא", "Love Love Love", "שייקספיר מאוהב". בת. החאן: "האדרת". בת. גשר: "מסעות אודיסאוס". בת. חיפה: "חמור שכולו תכלת". בת. אלעד: "מעבר להרים". בת. אורנה פורת: "הרפתקה בקרקס". בת. המדיטק: "מופע זוגי", "מושלמת", "ילדי בית העץ", "נשיקה בכיס". ב"חג המחזמר": "משיח". זוכת פרס ע"ש אלה דן לשנת 2015.

מאיר אלון (תאורה)

מנהל מחלקת התאורה של תיאטרון הבימה. בין עבודותיו: "אוגוסט: מחוז אוסייג", "טיקוצ'ין", "הזוג המוזר", "בגידה", "הקומקום והמטאטא", "לילה במאי", "ארוחה עם אידיוט", "כי בנו בחרת", "סיגל", "אם יש גן עדן", "לא ביום ולא בלילה", "מלכת היופי של לינאן", "שרי המלחמה", "כמעט נורמלי", "רעל ותחרה", "איש חסיד היה", "משהו טוב", "ערי מדבר אחרות", "אם הבית", "החייל האמיץ שווייק", "מירלה אפרת", "עת דודים", "הכיתה שלנו", "זרעים של שתיקה", "חיזור גורלי", "פאניקה", "פתאום הגיע סתיו", "הבן הטוב", "נעצר בחצות", "משפחה עליזה", "ז'קו", "מה עושים עם ג'ני", "פליישר", "הצמה של אבא", "סיפור אהבה בשלושה פרקים", "Love Love Love". כמו כן עיצב תאורה לתיאטרון בית ליסין, תיאטרון לילדים ולנוער, פסטיבל עכו, פסטיבל תיאטרונטו.

שחקני ההצגה

לימור גולדשטיין (פילומנה)

בוגרת החוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. תפקידים בולטים בתיאטרון: "קייזוד", "האריסטוקרטים", "משפחה חמה", "יתוש בראש", "פרק ב'", "ליזיסטרה", "המורדים" ועוד. בטלוויזיה: "טיפול נמרץ", "האישה באפור", "יוסורי אפרים", "עוד משפחה וחצי". בקולנוע: "נמס בגשם", "וביום השלישי", "מנת יתר", "ספר הדקדוק הפנימי". בימים אלה מופיעה בהצגה "ארוחת טעימות", מנחה את התכנית "מעצבים תרבות" ומשתתפת ב"ראש גדול".

נתן דטנר (דומניקו)

בוגר להקת פיקוד הדרום. בין תפקידיו: בת. הבימה: "האחיות רזנצוויג", "הקוקוריקו", "קרוב יותר", "ויליוס קיסר", "גברית הנאוה" (הנרי היגינס), "פליישר" (פליישר). בת. באר שבע: "סקאפנו", "אופרת הקבצנים", "אליל המוונים", "הביצה", "מפיסטו", "אילוף הסוררת", "מהומה רבה על לא דבר", "בית המלאכה". בת. החאן: "גימפל תם". בת. הקאמרי: "חולטה צרפתית", "קומדיה של טעויות", "המנצח", "כנר על הגג" (טוביה), "גטו" (גנס), "כולם היו בני" (ג'ו), "גורודיש" (גורודיש). בת. חיפה: "ברנשים וחתיכות", "אמנות" (אותה גם ביים). בת. בית ליסין: "סיפור אהבה בשלושה פרקים", "הזוג המוזר", "טוב", "תשוקה", "איסמעליה", "ריקוד בשישה שיעורים". ביים הצגות, מחזות זמר ומופעים לילדים: הצגת היחיד של נסים זוהר "המולוכיה של אמא", "הימים הטובים", "שידוך משמיים", "תשליך", "ברוקלין בוי", "קומדיה של טעויות", "השחקן", "צ'רטי המתוקה", "ברנשים וחתיכות", "משפחה עליזה", "סיפור אהבה בשלושה פרקים", "אלאדין", "סינדרלה". בבית האופרה של פראג ביים את האופרה המקורית "דוריאן גריי" מאת יצחק שטיינר. בטלוויזיה: "מועדון החתול שמיל", "רחוב סומסום", "תופסים ראש", "פרסטו", "יותר מזל משכל", "שתוקשוואו", "משפחה וחצי", "אהבה מעבר לפינה", "משמורת", "עוד משפחה וחצי", "שולחן לשישה", "מיוחדת". בקולנוע: "עבודה בעיניים", "שרמן בחורף", "שתיקת הצופרים", "שוברים", "מסוכנת". ייצג את ישראל באירוויזיון 1987, במסגרת "צמד הבטלנים" עם אבי קושניר. חתן פרס קלצ'קין לתיאטרון לשנת 91 ופרס השחקן המצטיין ע"ש אברהם בן יוסף בתיאטרון הקאמרי 96 - 97. זוכה פרס השחקן המצטיין ע"ש אברהם בן יוסף בת. "הקאמרי" על תפקיד טוביה ב"כנר על הגג". על תפקיד זה זכה גם בפרס שחקן השנה בתיאטרון, 2008. מופיע בתכנית היחיד שלו "דטנר על הגג" ברחבי הארץ.

רבקה גור (רוסאליה)

ילידת ירושלים. שיחקה ברוב התיאטרונים בישראל. בין תפקידיה: בת. הבימה: "אופרה בגרוש", "סנג'ר", "מאחורי הגדר", "המשפט", "יומן חוף בריטון", "מירלה אפרת", "קברט", "הדיבוק", "השקיעה", "אנשים קשים", "החווה", "גן הדובדבנים", "מראה מעל הגשר", "ביבר הזכוכית", "יהוא", "כריתת ראש", "נמר חברבורות", "שלמה המלך ושלמי הסנדלר", "מועדון האלמנות העליונות", "ארטון", "ד'קו", "פליישר". על הישגיה בתחום המשחק זכתה בפרסים על שם השחקנים שמעון פינקל ורפאל קלצ'קין. בת. הקאמרי: "המפקח בא", "קפריסין", "היה או לא היה", "אשכבה", "אורזי המזוודות". בת. בית ליסין: "מה עושים עם ג'ני", "נדל", "אישה בעל בית". בת. חיפה: "פופר", "לילי גם", "בת. באר שבע: "אופרת הקבצנים", "בית המלאכה". בת. החאן: "האם הטובה". בת. צוותא: "חברים מספרים על ישו", "סטריפטיז אחרון", "ויהי חור". פסטיבל עכו: "1993", "התוכים של יחזקאל". כתבה וביצעה את "פרחים לבתיה" (בתיאטרונטו 99' וזכתה בציון לשבח. כתבה וביצעה את "יום הולדת 42" במסגרת "פיתחים מסך" בבית ליסין, 2001, המחזה זכה בציון לשבח. בטלוויזיה: "שמש", "לילה גוב", "סברי מרגן". "בקולנוע: "הדקדוק הפנימי". זכתה בפרס השחקנית הראשית המצטיינת בפסטיבל ירושלים עבור תפקידה בסרט "חיותה וברל". זוכת פרס מפעל חיים מטעם אמ"י לשנת 2016.

דב רייזר (נוצ'לה/מלצר)

בוגר "בית צבי", 1971. בין תפקידיו: "הפזיקאים", "משפט הקופים", "אמיל והבלשים", בהם הופיע בהבימה כילד וכן: "מעגל הגיר הקווקזי", "גן ריקי" (יואב), "הנפש הטובה מסצ'ואן" (ואנג), גן הדובדבנים" (יאשה), "סוף ההתחלה", "עסק משפחתי" (בנדיקט), "רעל ותחרה" (טדי), "מלך היהודים", "משרתם של שני אדונים" (פנטלון), "הדה גאבלר" (השופט), "הקוקוריקו" (פונטיניאק), "החייל האמיץ שוויק", "ההולכים בחושך", "קן הקוקיה" (הארדינג), "חבילות מאמריקה" (יואל ברגר), "ללכת עד הסוף" (רודולף), "הנאהבים והנעמים" (אלתר), "בגדי המלך" (אלכסנדר טורנו), "חודש בכפר" (שפיגלסקי), "מבקר המדינה" (צוקר), "מישהו שישמור עליי", "פירוים" (אליקו), "החגיגה" (פול), "דיבוקים", "טיקוצ'ין-בת ים", "לילה במאי", "השטר אזוראי" (פקד לבקוביץ'), "מונוגמיה", "ביקור הגברת הזקנה" (ראש העיר), "החולה ההודי" (אליהו), "אדם לא מת סתם" (ברוך ברג/השופט), "גברתי הנאוה" (קולונל פיקרינג), "אדיפוס - תיאור מקרה" (ריזרוס/שליח), "הוא" (ז'ף), "עשר דקות מהבית" (יצחק רבין), "פליישר" (גרשון), "שלוש אחיות" (קוליגין). בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "הלילה השנים עשר" (סר אנדרו אגצ'יק), "אנה פרנק" (קראלר), "טומי תם" (המלך). בת. באר שבע: "טרטיף" (טרטיף), "הלילה השנים עשר" (מלווליו), "אופרה בגרוש" (מקי סכינאי), "מסיבת יום הולדת" (סטנלי), "המיזנטרופ" (אלצסט), "צריך פיאט בחיים" (אנטוניו), "המתאבד" (פודוסקלניקוב). בת. הקאמרי: "סולומון גריפ" (יהושע), "מהגוני" (ג'ים), "אורזי המזוודות" (זיגי), "ייסורי איוב" (מוציא לפועל וליצן פטתי), "הוצאה להורג" (צממרות פחד), "החתונה" (ברכט). בת. הספריה: "בשפל" (שחקן), "הנרי ה-4" (הנרי). בטלוויזיה: "זהו זה", "סיפורים בראש", "רחוב סומסום", "מוצ'ש", "הכל נשבר במשפחה". דיבב בעשרות סרטים וסדרות.

חברט הניג (אלפרדו)

בוגר "בית צבי", 1971. בין ההצגות הבולטות בהן שיחק: בת. הבימה: "טרטיף", "חלון בלהות", "משרתם של שני אדונים", "זעקי ארץ אהובה", "שלוש אחיות", "ביקור הגברת הזקנה", "הקוקוריקו", "החייל האמיץ שוויק", "1913", "לב טוב", "מראה מעל הגשר", "המכשפה", "הקומיקאים", "בגדי המלך", "מבקר המדינה 2005", "נמר חברבורות", "נודניק", "רומנטיקה", "החגיגה", "הזוג המוזר", "השוטר אזולאי", "ביקור הגברת הזקנה", "הקמצן", "אבא גוריו", "סיפור פשוט". בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "הלילה השניים עשר", "מעלה הקרחות", "הקמצן". בת. באר שבע: "עלי כינור", "הלילה השניים עשר", "טרטיף", "אנדורה", "הצל", "כותרת ראשית", "הקומיקאים", "המייזנטרופ", "חלום ליל קיץ", "צריך פיאט בחיים", "אותו ואת בנו", "הספר מסביליה", "אילוף הסוררת", "תמונות מבוואריה תחתית", "רק בימי ראשון", "ברוז הפרא", "מותו של סוכן", "דודתו של צ'רל", "הנפש הטובה מסצ'ואן", "קומדיה של טעויות", "הביצה". בת. בית ליסין: "טנזי", "קומדיה שחורה", בתיאטרון הקאמרי: "שירה", "ברנשים וחתוכות". בקולנוע: "טייארה", "הכלה הסורית", "צעד קטן", "קרוב לבית", "זוג או פרט", "ילד טוב ירושלים", "פטר השלישי".

הגר טישמן (דיאנה)

בוגרת ביה"ס למשחק בסמינר הקיבוצים, 2013. בין תפקידיה: בת. הבימה: "אבא גוריו", "חיסים מסוכנים" (ססיל וולאנד), "פליישר" (חוה). באנסמבל עיתים: "פר-גינט". בצוותא: "הומאז". בסוזן דלל: "טורנה". בפסטיבל עכו, 2015: "פרלשטיין". בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "בגן של ביאליק", "מעלה הקרחות". בת. הקיבוץ: "סוד הגן הנעלם", "המהדקים". בת. המדיטק: הצגת היחיד "פרפרים בבטן". בטלוויזיה: "זומזום" (רוני), "תאג"ד" (אגם).

ניר זליחובסקי (ריקרדו)

בוגר "ניסן נתיב", תל אביב. בין תפקידי: בת. הבימה: "מלכת היופי של לינאן" (ריי דולי), "הסוחר מוונציה" (לורנצו), "מיירלה אפרת" (דוניה), "הבן הטוב" (שי), "פליישר" (שלויםלה). בת. תמונע: "מי שם?". בת. הקאמרי: "לילה לא שקט", "זהב טורקי". בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "בגדי המלך החדשים", "פיטר פן". בת. נגה: "האגם".

בת. הערבי-עברי: "שורפים" (ניהאד, ואהאב, איש פלנגות), "נון סטופ קפה". ביכורי העיתים: "ילד חי או מת", "טעונים" (חייל נאצי, האנס, נח). בת. מ.ר.א.ה: "טיפול דחוף". בקולנוע: "רווקה פלוס" (נדב), "סרק", "חלב" (סטפן). בטלוויזיה: "מתים לרגע", "אהבה מעבר לפינה" (אייל), "הבורר" (עונה 3), "איפה אתה חי?" (גיאי).

דניאל סבג (מיקלה)

בוגר ביה"ס לאמנויות הבמה ב"סמינר הקיבוצים", 2009. בין תפקידיו: בת. הבימה: "תמונתו של דוריאן גריי" (ג'ים), "אשה בורחת מבשורה" (עופר), "הוא", "אבא גוריו" (ביאנשון), "הקמצן" (לה-פלש/לה מרלוש), "הסוחר מוונציה" (לנצלוט), "עת דודים" (נחומי), "רעל ותחרה" (רב פקד או'הארה), "מלכת היופי של לינאן" (ריי דוליו), "כל החיים לפניו" (מומו), "איש עומד מאחורי אישה יושבת", "מישהו ימות בסוף" (ג'ו), "אם יש גן עדן" (בייליס). בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "שמור על הכדור", "מחסן השטוזים של דתיה", "בגדי המלך החדשים". בת. השעה: "האסופית". בת. צוותא: "בתולים". בת. תמונע: "החברים של ננה". במעבדת תרבות דימונה: "שלג ויער". בקפה קאמרי: "25". "החולד הקטן" (הפקה פרטית בבימוי אהרון ליון). בטלוויזיה: "חיים אחרים" (גדעון, קשת), "ק.ק. קטמנדו" (קשת), "זגורי אימפריה" (אבישי) "רון", "כוכב הצפון" (yes).

שפי מרציאנו (אומברטו)

בוגר הסטודיו למשחק של יורם לוינשטיין, 2013. בין תפקידיו: בת. הבימה: "המאהב" (נעים), "חיזור גורלי", "חסים מסוכנים" (אזולו), "סיפור פשוט" (הירשל הורביץ), "Love Love Love" (ג'יימי). בת. המדיסק: "הכיתה המעופפת". בת. אורנה פורת לילדים ולנוער: "טופלה טוטורטו". זוכה פרס השחקן המבטיח לשנת 2014 עבור תפקיד נעים בהצגת "המאהב".

שיפי אלוני (לוצ'יה)

בוגרת ביה"ס לאמנויות הבמה ב"סמינר הקיבוצים". בין תפקידיה: בת. הבימה: "בעלה של אשתי" (איב). בצוותא: "שירת העצבים", "רואים את הסוף". בת. יפו: "האהל האדום". בטלוויזיה: "לצבי יש בעיה" (ליאת/לטי), "לה פמיליה" (נורית), "שלטון הצללים", "אחת שידעת", "אנחנו במפה", "שותפים", "צומת מילר", "השוטר הטוב", "זהירן וחיפזון".

הבימה

התיאטרון הלאומי

כי יל תיאטרון, ויל רבימא!

ההצלחות הממשיכות

סיפור פשוט
 עפ"י ש"י עגנון
 מאת שחר פנקס
 בימוי: שיר גולדברג

עלובי החיים
 מחזמר מאת אלן בובלי
 וקלוד-מישל שנברג
 בימוי: משה קפטן

קורילונס
 מאת ויליאם שייקספיר
 בימוי: עירד רובינשטיין

אשה בורחת מבשורה
 עפ"י ספרו של דויד גרוסמן
 מאת חנן שניר ובבימויו

פליישר
 מאת יגאל אבן אור
 בימוי: משה קפטן

מה עושים עם ג'ני?
 מאת ד.ר. ויילד
 בימוי: הלל מיטלפונקט

המלט
 מאת וויליאם שייקספיר
 בימוי: מאור זגורי

משפחה עליזה
 מאת רון קלארק וסם בובריק
 בימוי: נתן דטנר

הבן הטוב
 מאת שי גולדן
 בימוי: איציק ויינגרטן

פתאום הגיע סתי
 מאת אריק קובל
 בימוי: איציק ויינגרטן

הכיתה שלנו
 מאת טדיאוש סלובודז'אנק
 בימוי: חנן שניר
 בשיתוף התיאטרון הקאמרי

בוסתן ספרדי
 מאת יצחק נבון
 בימוי: צדי צרפתי

התיאטרון הלאומי הבימה מציג עונה של תיאטרון איכותי, עשיר וסוחף

רפרטואר הבימה

פילומנה
 מאת אדוארדו דה 'פיליפו
 בימוי: רוני פינקוביץ'

שייקספיר מאוהב
 עפ"י תסריט מאת
 מארק גורמן ותום סטופרד
 עיבוד לבמה: לי הול
 בימוי: משה קפטן

פרידה
 יצירה לתיאטרון מחול
 מאת אביחי חכם

1984
 מאת ג'ורג' אורוול
 עיבוד: רוברט אייק ודאנקן מקמילן
 בימוי: עירד רובינשטיין

שלוש אחיות
 מאת צ'כוב
 עיבוד ובימוי: חנן שניר
 בשיתוף התיאטרון הקאמרי

תמונתו של דוריאן גרי
 עפ"י אוסקר ויילד
 עיבוד ובימוי: יחזקאל לזרוב

LOVE LOVE LOVE
 מאת מייק ברטלט
 בימוי: משה קפטן

סיפור אהבה בשלושה פרקים
 מאת הארווי פיירסטין
 בימוי: נתן דטנר

ורסאצ'ה שם זמני
 מאת מיכל אהרוני
 בימוי: אלון טיראן

בעלה של אשתי
 מאת מירו גאברן
 בימוי: רוני פינקוביץ'

אין סוף
 מאת ניק פיין
 בימוי: מירי לזר

הצמה של אבא
 מאת אמנון לוי ורמי דנון
 בימוי: רוני פינקוביץ'

לבד בברלין
 עפ"י ספרו של האנס פאלאדה
 מאת שחר פנקס
 בימוי: אילן רונן

אגודת ידידי הבימה

אגודת ידידי הבימה תומכת בפרויקטים מיוחדים ושותפה בעשייה התרבותית והחברתית-קהילתית של התיאטרון. אנו, באגודת הידידים של התיאטרון הלאומי, גאים להיות חלק מהווייה שאינה מפסיקה להתחדש, גם בגוף – המשכן המחודש של התיאטרון וגם בנפש – טיפוח ושכלול היצירה והשפה האמנותית. אגודת הידידים של תיאטרון הבימה, שמה לה למטרה לפתח את היצירה התיאטרונית ולאפשר לקהל צעיר, הן במרכז והן בפריפריה, ללמוד ולחוות, באופן בלתי אמצעי, את קסמה של אמנות התיאטרון. אגודת הידידים מכירה גם בחשיבות הדיאלוג עם מדינות שונות בעולם ועל כן מסייעת לתיאטרון, כחבר בארגון תיאטרוני איחופה המכובד, ה-UTE, בנסיעותיו לחו"ל ובחשיפת היצירה הישראלית בתיאטרונים רבים בעולם ופיתוח הדיאלוג עם יוצרים ואנשי תיאטרון ממדינות שונות.

יו"ר אגודת ידידי התיאטרון הלאומי הבימה: עו"ד, ציפי רובין

חברי הנהלה:

ארליך גל, הראל אורה

חיימוביץ רונית, לנדאו ליאורה, רביד נאווה

רוזנברג ריקי - גזברית כבוד

יעל רב הון, רביץ אורלי

מייסדת ונשיאת כבוד: עו"ד, גולדנברג אורה

מזכ"ל: כהן פולין

ידידים הבימה

פדרמן ליאורה ומיכאל	ירון צילה	בר ריבה וצבי	אבינן בריר בחוריה ודר' אברהם בריר
פישמן טובה ואליעזר	כהן אלי ואיילה	ברק אהרון ואליקה	אדלר חנית וראובן
פלדמן איה וזאב	כהן פיני ופנינית	ברטפלד אסי	אהובי גאל
פרופר אתי וגד	כהן עדה	גבריאלי עדנה	אור תיאודור
פרנקל שלומית	כרמל שוש	עו"ד גולדנברג אורה	אייל אורקה
קונדה אפרים וציפי	ליאון אמנון ומלכה	גור אלן	אחיטוב אורינבסקי ארזה
קריב נילי	לבנטל חיה	גיר מיכה ושרה	אונגר יעל רומי
רב חן רפי	ליבאי דוד	גלר אתי ואהוד	איזקסון אירית
רב-הון יעל	לנדאו ליאורה ואלי	גרנות נעמי ויוסי	אילין שרה
רביד נאווה ואברהם	לנדסברג דיתי ואלכס	דנקנר אורלי ונוחי	אלאלוף שרה
רביץ אורלי	לסט רותי וגבי	הורביץ דליה	אלאלוף אילנה וג'קי
רהב רני והילה	מטלון מוריאל וענת	הראל אביקם ואורה	אלחנני איטה
רובין ציפי ופנחס	מושקט דורית ויורם	המבורגר יאיר ואילנה	אלקון עידית
חובינשטיין מיכל ומאיר שמגר	מיומן מרים	וילנר חגית	אלרואי רונית
רוזנברג ריקי	מיכאלי סילבי	זמיר רינה ויצחק	אקשטיין סטפני וג'ורא
ריס איטה	מיתר עפרה ואלי אפשטיין	זרביצקי אורה ויוסי	ארליך גל ומישל
רפפורט עירית	מלמד דליה	זיידנברג אמנון	ארליך מירה וג'ורא
שווסטר דליה	מנדלוביץ ניר	חיימוביץ רונית	ארבל עדנה
שטראוס בן דרור רעיה	נתנאל ענגי ועוזי	חכמי קנפר ניצה	ארקין דוריס ומורי
שליסל ציפי	נאור גל	חכמי יוסף דוד	בארינבוים צביקה ונטלי
שפיגלר רותי	סגול טובה וסמי	חנן אריה ופסיה	בלומנטל נעמי
שקד שושנה וישעיהו	סטיבה אורה ואיתן	טייק עירוניה	בנק לאומי
שקד חיה	סדן שמחה	טייק יהודית ודר' הנרי	בנק הפועלים
חול לבהר רחון	עופר רותי	טלר גדעון	בנק CBH
	פדני ענת ובנימין	ים שחור נעמי ומנחם	בהר יוסי ועירית

מועצת הנאמנים של התיאטרון יו"ר: אדריאן הרשקוביץ
פרופ' מירה זכאי, יוכי דביר, דוד סיני, עמירה דותן
דיקטוריון הבימה | יו"ר: נורית דאבוש
סגן יו"ר: בן עמי עינב
אסתי אפלבוים פולני, אמנון דיק, יוסי שחק

מנכ"ל: אודליה פרידמן | **מ"מ מנהל אמנותי:** משה קפטן | **סמנכ"ל:** בני צרפתי

מנהל כספים: יגאל ספיבק

מנהל רכש, פרסום וע. מנכ"ל: יניב איתן

מנהלת מחלקת אמנותית ומלקחת: רות טון-מנדלסון

שחקני התיאטרון:

אקי אבני, אורי אברהמי, שולמית אדר, אלינור אהרון, נירית אהרון-שוויצר, עודד אהרליך, ג'סיקה אוזן, תמר אילנאי, דורון אורן, אושרת אינגדשט, גורג' אסכנדר, אניטל אלבחר, נדיר אלדר, נצר אלוני, שיפי אלוני, אביב אלוש, גילה אלמגור, אהרון אלמוג, רונית אפל, ליאת אקטע, דפנה ארמוני, זוהר בדש, עמוס בוארון, רותם בלוטניק, ריקי בליך, שמיל בן-ארי, אפרת בן-צור, אורי בנאי, עידו ברטל, אלדר ברטמן, שרידי גבארין, דוית גביש, מרים גבריאלי, רינת גולדמן, לימור גולדשטיין, רבקה גור, גלית גיאת, לאה גלפשוטיין, תום גרציאני, מורדי גרשון, נמרוד דגן, אמיר דדון, יבגניה דודינה, יואב זונט, נתן דטנר, רוני דלומי, רן נרקו, אורי הוכמן, רוברט הניג, דור הררי, אמנון וולף, דניאל ורטהיים, גיא זז-ארץ, ניר זליחובסקי, ענת חדיד, סיגי חזמה-פריצקר, ענת טוביה, הגר טישמן, דנה ידלון, בן יוסיפוביץ, יעקב כהן, שמוליק כהן, שמעון כהן, שני כהן, מיכאל כורש, תימור כהן, לילך כספי, יחזקאל לזרוב, לירון לוי, אמיר לוי, אילן ליבוביץ, רותי לנדאו, חנה לסלאלו, קובי מאור, תות מולאור, הראל מורד, שירי מיימון, רינת מטטוב, רוי מילר, מיירי מסיקה, ניל משען, ראודה מן סוליון, הראל סקעת, מאיה מעוז, שפי מרציאנו, נרן חגי נויברג, אלון נוימן, לואי נופי, דוריס נמני, דניאל סגב, שחף סגל, עמי סמולרצ'יק, נורמן עיסא, דורון עמית, רוברט פולק, רובי פורת-שוכל, מיי פינגוולד, אסנת פישמן, מיקי פלג, גיל פרנק, פיני קדרון, אבי קושבי, דבורה קידר, רותם קינן, טל קלאי, גלעד קלטר, מיקי קם, ליא קניג, טטיאנה קנליס-אולייר, גיל קפטן, רועי קרון, אלכס קרול, נתן רביץ, ארז רגב, אורנה רוטברג, שחקן, דור רייב, דב רייזר, פולי רייזר, יגאל שדה, גאיה שליטא-כץ, הילה שלו, יובל שלזמוביץ, מיכל שפירא, תומר שרון, נלי תגר

השחקנים הוותיקים:

ישראל בידרמן, שלמה בר שביט, חולף ברין, מרים זוהר, שמואל עצמון, פנינה פרח, דליה פרידלנד, אלכס פלג

תרגום בהצגות: תטא שירותי תרגום לתיאטרון

מחלקות הבמה:

מנהל מחלקות הבמה: מאיר אלון

מנהל ייצור: איתן סיביליה

עוזר למנהל מח' במה: אורן חדידה

מחלקת במה: שמואל בושארי, גידי ביליתי, טל זוהר, יצחק חיים, ניקי לוי, דרור מנדלסון, גיא פיילר, קונסטנטין מרקובאנו, מיכאל רוקובסקי, יוסף שרייבר, סלימאן שתאת, עידו אהרונוסון, עמית אלעד, אליהו ברניה, אדי גבאי, יריב דהן, מארק וובר, נעם יסימן, דניאל יונס בידגליני, גל כהן פריא, דוד מאירי, עמית שקד, אלעד פז, בנימין קוגן, אור קירש, גיל רוזי, אורן רוזן-דהן, תמיר שרון

נגר: רובי סלם

מחלקת תאורה: יורק אורושר, ליעוז זגין, דימיטרי חיט, ראובן יצחק, דימיטרי ירשקין, ליאור לוי, רונן צור, יוסי רווח, חזי שלמה

עוזר למנהל מחלקת תאורה: איתן ממיה

מנהל מחלקת קול ווידאו: אריק אביגדור

סגן מנהל: ליאונד פזל

תפעול קול: ג'ן דוד אברמוביץ, טליק אדיר, דפנה ביאליסטוק, שלמה גילר, יהונדב גילת, סאשה דולגוב, מורן דוידאן, אוהד ורסנו, שי זר, דן יזדקביץ, רועי חובינאן, גדי יער, רומן סורקין, יוראל פלטיניק, איליון פרי, רפאל שפיחוביץ, עידן ששוני

מנהל מחלקת ייצור אברזים: מיכל רואף

מחלקת אברזים: יטלי רוזנפוט, נועם לוינסון, שרי גוליאט, ג'ניה קפיצקי, רותם בלום, בר בן אהרון, רועי אטאורי

מעצבת ומנהלת מחלקת פיאות: אסנת שגיא

פיאניות: עירית אבידן, אווה אוסנה, ליאת אמיר, מיירב בר נתן, עיבב וינשטיין-קרן, נדיה סמורגין, נטליה סוקולוב, קוסטי צ'באנצ'ה, בר שקד, טל שריר

מנהלת מתפרה: ילנה קלרר

תפירה: ואדים לוי, לודמילה קוזלוב

מנהלת תפעול אברזים ותלבושות: אפרת כהן

מחלקת תפעול אברזים ותלבושות:

אינה אבגוסטביריס, עופרה אדרי, בר בן אהרון, רחלי בן שמעון, אלה בקר, מיירי ברכה, נועה דותן, אידאה ויינר, נטלי לוגסי, איב לוזי, רונית מאק, ג'טה מילר, אברהם פפז, שרון צונזרמן, רחל צמח, אלכס קוכמן, סילביה קלקשטיין, מיכל רואף

אחראי ארכיון: רמי סמו

ארכיון הבימה פתוח לקהל

א' 10:00-12:00, ג' 10:00-14:00, ה' 14:00-18:00

טלפון: 03-5266720

מייל: archive@habima.org.il

מנהלה:

מנהלת לשכת מנכ"ל: עינת שחם-יעקבי
מנהלת כוח-אדם: שוש בן-דוד
פקידת כוח-אדם: שני חנן
מנהלת פיתוח עסקי וגיוס משאבים: יונית וייס

אחזקה:

מנהל הבית: חיים אמיואל
חשמלאי הבית: סלומון עובדיה
מרכזיה: טלי דובינסקי, רות כהן, יעלה סגל
ס. מנהל מחלקת סדרנים: עמית אופנר, יוסי דיל
סדרן אחראי: נתי חכים, בועז וולנשטיין
מעין גורדון, מיכל רוזמן, קרן שני, מיכל רוזנפלד, אבי גרשון, שרית אדלשטיין, מרתה צרמיסוב, אביבית סימן טוב, יוליה פריצב

עוזרת חשב: נגה כהן

אחראית מחלקת כספים:

אורית מושקוביץ
מח' כספים: יפה אסרף, תקוה גפחי, שרית סגס, קרן קורקוס

הנהלת חשבונות:

מנהלת חשבונות ראשית: שרה שדה
מנהלת מדור שכר: אסתי גולדשטיין

מחלקת שיווק:

מנהלת מכירות: חתונה קיפניס
עוזרת למנהלת מכירות: ענת נתן
מחלקת שיווק חוץ ואירועים:
מנהל: איתן אדר, ירדן ריבנוביץ-יצחק
מנהלת מחלקת חינוכית: שיר סיני
שיווק פרויקטים ומכירה לקבוצות:
תמר אולמן, ג'ז קראוזה, גלי מלמד, מאיה רוזנברג
מנהל מחלקת שירות לקוחות-מנייים: אילן וולשטיין

מנהלת משמרת: שני לוי

קופאים: שי בכר, שירלי כהן, רותם בנן, רונית פרידמן

מחלקת הפקות:

מנהלת מחלקת הפקות: רויטל שקורי
מנהלי הצגות: מיכל אייזיק, אשרית טרבליס, דנה כץ-נעמן, חגית נמרודי, קארין סגיל, נועה ענתות, יעל פורת, דנה פלטר, דקלה פרבר, דבורי ריס, גוני שוהם, קרן שפט, מור אמסלם, יותם קאלו ליבנה, יותם אורן, לינה שניר, טל ייגר, חמוטל פוסקולנסקי שחורי

ניקי לוי – מנהל במה | בנימין קוגן – סגן מנהל במה | מנהלת הצגה: לינה שניר

תפעול תאורה: יצחק ראובן | תפעול סאונד: סאשה דולגוב / אריאל

תפעול תלבושות: ג'טה מילר / אלה בן-חיים

תפעול אברזים: מיכל רואף / סילבי קלקשטיין | תפעול פאות: עירית אבידן / נדיה סמורגין

להצגה

"פילומנה"

אחזת פולג

סיעודי, הדור הבא - בקרוב.

052-4900620 Nimrod

צוות אחזת פולג מזמין אתכם להחלים לאחר ניתוח או אישפוז באווירה כפרית רגועה ובתנאים מושלמים למנוחה והתאוששות

לפרטים נוספים התקשרו אלינו:
1-800-33-33-70

אחזת פולג, קיבוץ תל יצחק

אחזת רובינשטיין
רשת חידור המסגרת הפרטית המובילה בישראל

a-rubi.co.il